

L'ESPANYA DELS RICS S'ESGOTA

Aquest juny ja s'ha menjat els recursos naturals de l'any

A partir d'ara, la resta de l'any viurem de prestat pel que fa a recursos ecològics, ja que els habitants (bé, uns pocs molt més que la majoria) ja hem esgotat, de la natura, tot el que els ecosistemes poden regenerar en un any.

Per a produir tots els aliments, fusta i fibres que consumim, absorbir els residus corresponents (especialment,

el CO₂ de l'energia fòssil) i albergar les ciutats, carreteres i pobles (que sovint ocupen els sòls més fèrtils), els països d'Europa Occidental utilitzen unes 4 hectàrees per persona. Mentre que Suïssa, Senegal o Itàlia requereix al voltant d'una hectàrea per persona, Espanya empra 1,3 hectàrees; però, realment, la petjada ecològica per persona (el que es consumeix) és de 3,6 hectàrees. És a dir, el dèficit de biocapacitat és de 2,1 hectàrees per persona i es necessitaria l'equivalent a 2,41 planetes Terra per a poder sobreviure. Tot i així, si es compara amb fa unes dècades, Espanya ha reduït considerablement la seva petjada ecològica, ja que el 2007 va arribar fins a les 6,1.

En el cas de la Unió Europea, el dia que marcarà l'inici del seu dèficit serà l'1 de juliol, mentre que el dels Estats

Units serà just un dia abans. És important diferenciar el dia d'inici del dèficit d'un país amb el dia que el planeta, en el seu conjunt, arriba al seu límit de recursos per a la resta de l'any.

El 2026 serà l'any que aquest dia arribi més aviat. Si tota la població mundial utilitzés recursos naturals al nivell d'Espanya, el dia de la sobrecapacitat seria el 23 de maig. El 1972, el dia de la sobrecapacitat es va produir el 31 de desembre, últim dia de l'any. Alguna cosa no va bé.

Som bojós, estem arribant al límit dels danys ecològics que podem tolerar. Transcorregut un quart del segle XXI, li devem al planeta almenys 22 anys de regeneració ecològica. Autoextinció, en definitiva, i amen.

CATALUNYA DEMANA HÒSTIES CATALANES

Les capelletes dels país pidolen al Papa

Des que el viatge papal va fer-se oficial, no hem deixat de pensar: "que parli en català", és clar; "que defensi la independència", faltaria més; "que balli una sardana a Montserrat, si us plau", seria un detall; "que, per dinar, mengi botifarra amb mongetes", li donarà forces i ampliarà el mercat. Quin ressò mundial hagués tingut el viatge del Papa si hagués fet totes aquestes col·lonades. De tota manera, diuen les capelletes (que tenen moltes botigues) que ha vingut i ha fet el que havia de fer, que alguna cosa quedarà, sobretot un bon romanent econòmic (per alguns). És clar, la de productes de marxandatge que haurem venut (i això també és fer pàtria), la de cendres amb el nom de Catalunya (potser, però, acompanyat del toro d'Osborne) que s'hauran despatxat a les Rambles,

la d'hotels que haurem omplert i, això, sense comptar amb el lloguer dels balcons, que és en negre i no cotitza.

Fa de mal dir-ho, però som molt petits i encara ens en fem més quan les circumstàncies ens donen ocasió de participar en un esdeveniment important. Es pot ser creient o ateu, es pot participar en tota la parafernàlia papal o quedar-se a casa, pots llençar-te als peus del Papa o girar-te d'esquena... Fins i tot pots muntar un bon merder i que ressoni fins la columnata de Sant Pere. El que no es pot fer és el ridícul de demanar una gesticulació forçada, unes paraules per misericòrdia, una sotana quadribarrada, unes espadenyes de betes en trepitjar terra catalana. Home, siguem seriosos com si fóssim una nació de veritat!

LLUFA

